

Arrest

nr. 217 933 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RAHOU, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2018, met kennisgeving op 22 oktober 2018, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor drie jaar uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Aan de Heer, die verklaart te heten;
Naam: W. (...)
Voornaam: N. (...)
Geboortedatum: (...).1987
Geboorteplaats: Onbepaald
Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

*De beslissing tot verwijdering van 19.10.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod
REDEN VAN DE BESLISSING*

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: H 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. 1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.10.2018 voor slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tót zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Omdat betrokkene de vragenlijst hoorrecht niet heeft ingevuld, heeft hij er bewust voor gekozen om geen vrees te vermelden in het kader van art 3 van het EVRM. Ook uit het administratief dossier van betrokkene kan geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 44nonies en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

"Eerste onderdeel,

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, 2de lid en artikel 74/13 vreemdelingenwet. Verzoeker is EU-onderdaan.

Artikel 74/11, §1, 2de lid kan enkel genomen worden als er een geldige beslissing tot verwijdering is.

De bestreden beslissing verwijst naar een beslissing tot verwijdering van 19.10.2018. Er is niet vermeld welke de precieze inhoud is van die beslissing; die beslissing is niet gevoegd.

Deze beslissing dient precies te worden vermeld, minstens te worden gevoegd bij het inreisverbod, om te kunnen onderzoeken of de rechtsbasis ervoor geldig is.

Om reden dat de geldigheid van de rechtsbasis niet precies aanwezig is, minstens niet kan worden nagegaan of zij een legale basis is voor het inreisverbod, dient het inreisverbod vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Voor zover de beslissing tot verwijdering van 19.10.2018 (bevel om het grondgebied te verlaten, quod non) de basis zou vormen voor het inreisverbod, wordt opgemerkt dat dit bevel gesteund is op artikel 7, alinéa 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel kan niet toegepast worden op een EU-onderdaan, daar deze, conform artikel 7 alinéa 1 vreemdelingenwet over een meer voordelige bepaling in een internationaal verdrag beschikt.

Als EU-burger kan verzoeker op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort zonder verdere formaliteiten gedurende drie maanden onbeperkt in het land verblijven. (artikel 41 § 1 vreemdelingenwet)

Hij was, zoals ook uit feitelijk gedeelte blijkt, pas in België aangekomen en was hier legaal.

Hij had een paspoort bij zich. Zelfs zo hij geen paspoort bij zich had, quod non, diende hij conform artikel 41 §1 tweede alinéa vreemdelingenwet, alvorens tot terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid te worden gesteld om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel om op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Blijkbaar is opzichtsverzoeker dit artikel niet gerespecteerd. In die zin is de beslissing tot verwijdering intern contradictorisch daar zij wel aanvaardt dat verzoeker Brit is, maar hem, in geval hij over geen paspoort zou beschikken, quod non, niet de mogelijkheid is geboden die voorzien is in artikel 41 § 1 tweede alinéa vreemdelingenwet.

Een EU-burger in de situatie van verzoeker kan enkel op basis van artikel 43 § 1, eerste lid, 2° en 44bis uit het land worden gezet, en bij toepassing van artikel 44 nonies vreemdelingenwet kunnen die beslissingen gekoppeld worden aan een inreisverbod.

Artikel 44 nonies vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43 § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van het geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Vermits de beslissing tot verwijdering niet gesteund is op artikel 43 of 44bis vreemdelingenwet, is die beslissing geen legale basis voor het inreisverbod.

Het bevel genomen op basis van artikel 7 vreemdelingenwet is ongeldig, en kan geen basis vormen voor een inreisverbod.

Ondergeschikt,

Derde onderdeel,

1.

In de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: "Z) e richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert {PariSt. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23}.

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door de maximumtermijn van drie jaar op te leggen. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die beslissing en tot die termijn wordt gekomen.

Het gaat bijvoorbeeld in casu niet om een reeds bewezen misdrijf, laat staan om een misdrijf tegen de zeden of een zware gewelddaad of drugsdelict.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het een eenmalige arrestatie van zeer korte duur betrof.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

*Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling, laat staan een korte voorlopige hechtenis van vijf dagen, op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, *Ramadani Ridvan t. Belgische Staat*).*

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Er dient ook een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Er werd geen reële proportionaliteitstoets gedaan.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

De beslissing schendt op dit punt de vermelde wettelijke bepalingen.

2.

Als concrete motivering bij artikel 74/11 §1, tweede lid, wordt gesteld dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, en dat uit het administratief dossier niet zou blijken dat hij zijn verblijf op een wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Verzoeker was legaal in het land; hij diende zijn verblijf niet te regulariseren.

Verder wordt als motief gegeven dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 14.10.2018 voor slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, 'feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.' 'Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.' En hierop aansluitend wordt gesteld: 'Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar'. Wat dan volgt is een beoordeling van artikel 74/13 vreemdelingenwet, dat op zich geen enkele invloed kan hebben op de duur zelf van het inreisverbod.

Op zich is de motivering dan ook niet afdoende; de motivering is niet gericht op wat de wet precies vereist.

Verzoeker betwist verder dat de opgegeven motieven een afdoende basis kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod.

De wet vereist dat rekening wordt gehouden 'met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu heeft verzoeker een blanco strafregister. Hij werd onder mandaat gesteld op 14.10.2018 maar werd bij de eerste raadkamer op 19.10.2018 onder voorwaarden in vrijheid gesteld. Het ging bovendien over een relatief feit van een vechtpartij onder alcoholische invloed, en waarbij wederzijds slagen zijn gevallen.

Verzoeker was bovendien legaal in het land om hier te werken.

Op zich is dit een specifieke omstandigheid die maakt dat er geen noodzaak is om een inreisverbod, laat staan een inreisverbod van drie jaar, op te leggen.

Een inreisverbod in die omstandigheden is duidelijk disproportioneel.

Bovendien miskent het inreisverbod het vermoeden van onschuld. De beslissing stelt dat 'betrokkene kan veroordeeld worden'; de beslissing kan evengoed stellen dat 'betrokkene kan vrijgesproken worden', of dat eventueel een opschorting kan uitgesproken worden zodat er geen veroordeling is.

De beslissing houdt verder ook geen enkele rekening met het gegeven dat verzoeker een EU-onderdaan is, dat hij een gedetacheerd werknemer is, en dat de impact van het inreisverbod voor hem als EU-burger en werknemer zeer verregaand is.

Ook met deze specifieke omstandigheden van het geval is op geen enkele wijze rekening gehouden.

Vierde onderdeel,

Er wordt nog gewezen op het criterium van het ten onrechte niet toegepaste artikel 44 nonies vreemdelingenwet dat bepaalt dat enkel bij 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid', een inreisverbod kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing stelt dat kan afgeleid worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Dit motief is niet afdoende om een inreisverbod tegenover een EU-onderdaan te motiveren."

2.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen, hoewel zij hiertoe werd uitgenodigd per brief van de Raad van 4 december 2018.

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij meent dat bij de afgifte van het bestreden inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet ten onrechte geen toepassing werd gemaakt van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet om haar – als burger van de Unie – een inreisverbod op te leggen. Zij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2018 waarmee het inreisverbod gepaard gaat niet had mogen genomen worden op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet en dat aan een burger van de Unie in haar situatie enkel een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet had mogen worden genomen. Er is geen legale basis voor het bestreden inreisverbod. Zij wijst er eveneens op dat geen rekening werd gehouden dat zij als gedetacheerde EU onderdaan werkzaam is in België en dat de impact van een dergelijk inreisverbod voor haar als werknemer zeer verregaand is.

In voorliggende zaak wordt niet betwist dat de verzoekende partij EU onderdaan is.

De Raad wijst erop dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan het bestreden inreisverbod werd genomen ressorteert onder titel Titel IIIquater "Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven" van de vreemdelingenwet. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert kan dit artikel geenszins worden toegepast om haar een inreisverbod op te leggen. De afgifte van een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aan een EU onderdaan vindt geen steun in de vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat de verwerende partij een foutieve toepassing van de wetgeving heeft gemaakt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing geen afdoende, met name een behoorlijke naar recht gemotiveerde beslissing is. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet is geschonden. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De overige middelen en middelonderdelen behoeven geen verder onderzoek nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

De verzoekende partij kan inderdaad worden gevolgd waar zij stelt dat artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet daarentegen wel de basis kan vormen voor een inreisverbod voor een EU onderdaan. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt dan weer:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad kan echter, gelet op zijn annulatiebevoegdheid niet zelf een nieuwe beslissing nemen, zodat de verzoekende partij niet kan verwachten dat de Raad toepassing maakt van de artikelen waarvan zij meent dat deze wel op haar betrekking hebben.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2018 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU